

SVENSKA
FONDHANDLARE
FÖRENINGEN

REMISSYTTRANDE

2014-10-31

Finansdepartementet

103 33 STOCKHOLM

Fi.registrator@regeringskansliet.se

Fi2014/52

Resolution – en ny metod för att hantera banker i kris (SOU 2014:52)

Sammanfattning

Svenska Fondhandlareföreningen (föreningen) ansluter sig till det svar som Svenska Bankföreningen lämnat på rubricerad remiss. Därutöver vill föreningen framföra följande synpunkter.

Utredningen har gjort ett beundransvärt arbete genom att inom mycket snäva tidsramar ta fram ett förslag till svenskt genomförande av ett mycket omfattande direktiv som dessvärre innefattar många otydligheter, oklarheter och inkonsekvenser. Direktivet hanterar dessutom extremt komplexa frågor, både ekonomiskt och juridiskt. Direktivet innehåller också styrmedel och långtgående åtgärder som i vissa fall innebär väsentliga ingrepp i central civil- och insolvensrätt. Det är anmärkningsvärt att det i många fall saknas praktisk erfarenhet av de styrmedel och åtgärder som nu föreslås, till exempel hur vissa åtgärder skulle kunna påverka värdepappersmarknadernas funktion. Det finns enligt föreningens mening en risk att en felaktig eller ogenomtänkt tillämpning av dessa styrmedel och åtgärder skulle kunna få vittgående negativa effekter för värdepappersmarknaderna.

För att undvika sådana negativa effekter rekommenderar föreningen att åtgärder vidtas för att tillförsäkra att det kommande regelverket innehåller tydliga och förutsägbara regler. Sådana regler är av mycket stor betydelse för att marknadernas aktörer och andra såsom investerare ska kunna analysera effekterna av t.ex. ett beslut om krisavvärjande åtgärder eller resolution.

För värdepappersmarknadernas funktion är det av största betydelse att en tillämpning av det föreslagna regelverket inte utan tungt vägande skäl påverkar de metoder som har utvecklats för att säkra stabiliteten på dessa marknader och begränsa

SVENSKA FONDHANDLARE FÖRENINGEN

spridningsriskerna. Exempel på sådana riskbegränsande åtgärder som bör skyddas så långt möjligt är avvecklingen i avvecklingssystem, säkerheten hos centrala motparter, möjligheten till slutavräkning (close-out netting) och hanteringen av säkerheter för exponeringar.

Inledning

Föreningen ska verka för en sund, stark och effektiv svensk värdepappersmarknad. Föreningens uppgifter är därvid att bl.a. verka för ett högt förtroende för den svenska värdepappersmarknaden och att verka för effektiva och konkurrenskraftiga regelverk och infrastrukturer. Föreningens målsättning och uppgifter har utgjort en viktig utgångspunkt för granskningen av förslagen i betänkandet.

I betänkandet slås fast att ett av ändamålen med resolution är att motverka en allvarlig störning i det finansiella systemet genom att bl.a. säkerställa att kritiska verksamheter kan upprätthållas och att förebygga spridning av negativa effekter i det finansiella systemet. I betänkandet föreslås, främst i den nya lagen om resolution (nedan resolutionslagen), ett antal åtgärder som med stor sannolikhet skulle kunna påverka värdepappersmarknadernas funktion i form av krisavvärjande initiativ och åtgärder (5 kap.), hinder mot att utöva vissa rättshandlingar (12 kap.), förbud att fullgöra vissa förpliktelser, ta i anspråk säkerheter, viss tid för att ge resolutionsmyndigheten rådrum (14 kap.). Det finns också särskilda regler rörande de olika verktygen vid en resolution som kan påverka värdepappersmarknadens funktion. Det är i den föreslagna lagen fråga om mycket ingripande åtgärder såsom förbud att fullgöra vissa förpliktelser (t.ex. leveranser av finansiella instrument), förbud att ta i anspråk och realisera säkerheter och förbud att utöva vissa rättshandlingar (t.ex. säga upp ett avtal eller att kvitta på grund av att motparten är på obestånd). Nu diskuterade åtgärder är emellertid kompletterade av vissa skyddsregler till förmån för borgenärer och andra (24 kap.).

De föreslagna åtgärderna är inte helt enkla att förena med ett av ändamålen med resolution, nämligen att säkerställa att kritiska verksamheter kan upprätthållas och att förebygga spridning av negativa effekter i det finansiella systemet. Detta beror på att de föreslagna åtgärderna skulle kunna komma att negativt påverka etablerade riskhanteringsåtgärder för att förebygga riskerna för spridningseffekter av en parts fallissemang. Lagstiftare och tillsynsmyndigheter har liksom företrädare för marknaderna ställt sig bakom principer såsom att avvecklingen av transaktioner med finansiella instrument i avvecklingssystem ska ha ett starkt skydd, att avvecklingen bör föregås av clearing genom en central motpart, att derivat bör clearas av en central motpart eller säkerställas, att säkerheter ska ställas för förpliktelser på värdepappersmarknaderna, både initialt och efter hand (marginal- eller tilläggsäkerhet), samt att en part ska kunna i avtal reglera möjligheten att avsluta affärer med finansiella instrument, främst derivatinstrument, med en motpart som är på obestånd genom ett kvittningsförfarande (close-out netting). Resolutionsdirektivet godtar och skyddar i huvudsak nämnda riskbegränsande funktioner och åtgärder som tillämpas på värdepappersmarknaderna. Det är emellertid av mycket stor betydelse för värdepappersmarknadernas funktion att dessa funktioner och åtgärder fullt ut beaktas i vid

genomförandet av resolutionsdirektivet och att detta sker på ett sätt som uppfyller högt ställda krav på tydlighet och förutsebarhet. Enligt föreningens mening är vikten av att marknaderna fungerar och att spridningsrisken begränsas tungt vägande skäl för att ingripande åtgärder på värdepappersmarknaden bör föregås av kritiska överväganden innan beslut fattas. Resolutionsmyndigheten bör exempelvis ges ett uttryckligt uppdrag att beakta effekterna av ett stopp, om än kortvarigt, på värdepappersmarknaderna.

Utredningen konstaterar att resolution innebär ett ingrepp i ägarnas, och sannolikt också borgenärernas rättigheter. Detta ingrepp är befogat enligt utredningen med tanke på det övergripande behovet av att skydda den finansiella stabiliteten. Som en motvikt till dessa regler finns i direktivet bestämmelser som ska säkerställa att regelverket används proportionerligt och rättssäkert samt att de negativa effekterna för ägare och borgenärer inte blir alltför långtgående. Den viktigaste skyddsregeln är att ägare och borgenärer inte ska drabbas av större förluster än vad som varit fallet om företaget i resolution i stället hade avvecklats enligt normala insolvensregler. Denna skyddsregel är emellertid inte tillämplig för flertalet av de riskbegränsande åtgärder på värdepappersmarknaden som föreningen diskuterar i detta yttrande. Den enkla anledningen är att åtgärderna syftar till att skydda transaktioner, kvittningsförfaranden och säkerhetshantering vid ett insolvensförfarande genom att i huvudsak hålla dessa utanför förfarandet. Detta sker i samma syfte som resolutionsdirektivet, nämligen att skydda den finansiella stabiliteten och begränsa spridningsriskerna. Enligt föreningens uppfattning bör det svenska genomförandet av resolutionsdirektivet ske på sådant sätt att direktivets regler och de riskbegränsande åtgärderna på värdepappersmarknaden kan samverka och således bidra till den finansiella stabiliteten.

Lex Specialis

Utredningen framför på flera ställen i betänkandet att den föreslagna lagen om resolution ska gå före annan lagstiftning på området såsom lex specialis och att det därför inte behöver införas regler i andra lagar om att resolutionslagen tar över. Föreningen har förståelse för resonemanget i betänkandet med hänsyn till regleringens omfattning och den korta tid som utredningen har haft till sitt förfogande. Dock är föreningen inte övertygad om att utredningens tolkning är helt riktig. Vanligen brukar begreppet lex specialis användas för att beteckna att en specifik författning går före mer generella lagar. Den föreslagna lagstiftningen om resolution är mycket omfattande och är avsedd att fullständigt reglera ett område. Resolutionslagen framstår därför mer som en generell författning för området än en specifik reglering. Därtill kommer att den föreslagna regleringen på olika områden enligt utredningen ska gå före bestämmelser som också kan uppfattas som lex specialis. Föreningen tänker då exempelvis på reglerna om nettning (bilateral och multilateral), på reglerna om avvecklingssystem, och på möjligheterna att förfoga över säkerheter enligt direktivet om finansiella säkerheter. Ett exempel är reglerna om nettning som kan betecknas såsom lex specialis i förhållande till de allmänna principerna om kvittning. Ett annat, inte analyserat område, är den föreslagna lagens förhållande till reglerna i

säkerhetsdirektivet, som efter ganska omfattande diskussioner, har ansetts förenliga med svensk rätt. Enligt föreningens mening bör det klargöras hur den föreslagna regleringen förhåller sig till bestämmelser som kan anses utgöra *lex specialis* och noga överväga om inte en klargörande reglering bör ske.

Hantering av derivat vid skuldnedskrivning

Av 2 kap. 2 § resolutionslagen framgår att en skuld som är säkerställd inte är kvalificerad till den delen skulden täcks av säkerheter. Till den del skulden inte är en kvalificerad skuld får den inte skrivas ned eller konverteras genom skuldnedskrivningsverket enligt 22 kap. 2 § 2 resolutionslagen. I 22 kap. 18 § resolutionslagen föreskrivs att innan resolutionsmyndigheten skriver ned eller konverterar en skuld som hänför sig till ett derivat ska derivatavtalet avslutas enligt 15 kap. 5 § resolutionslagen. Enligt sistnämnda paragraf ska myndigheten först bestämma att avtalet ska avslutas för att därefter fastställa skuldens storlek. Om det finns ett nettningsavtal ska myndigheten enligt andra stycket tillämpa det för att fastställa skuldens nettobelopp. Denna värdering ska enligt 15 kap. 5 § resolutionslagen utgå från vad som föreskrivits i parternas derivatavtal och ska som föreningen uppfattar det bestå av en värdering av positionerna i enlighet med avtalets föreskrivna metod och omfattning. Ett klargörande i denna del vore emellertid enligt föreningens mening värdefullt.

Derivat utmärks dels av att de har mycket stor betydelse för de finansiella marknaderna, exempelvis för möjligheten för både finansiella och icke-finansiella företag att säkra sig mot olika risker, dels av att de utgör en del av en längre transaktionskedja, där ett företag lyfter av sin risk mot ett annat företag som i sin tur lyfter av den risken mot ett tredje företag osv., dels att de kan utgöra en integrerad del i ett annat finansiellt instrument, exempelvis en s.k. strukturerad produkt. Enligt föreningens mening är risken uppenbar för att en nedskrivning av derivat skulle få en omfattande spridning av negativa effekter med därav följande risk för störningar i det finansiella systemet.

Som påpekats inledningsvis bör även noteras att endast skulder som är kvalificerade skulder får skrivas ned. Ofta säkerställs derivattransaktioner med marginalsäkerheter. De täcker vanligtvis hela eller i vart fall stora delar av exponeringen, skulden, i transaktionen. Det bör därför beaktas att enligt 15 kap. 5 § resolutionslagen kommer skulden att fastställas efter beslutet om nedskrivning – och efter stängning och värderingen av kontrakten under aktuellt ramavtal. Det finns därför risk att det vid värderingen konstateras att derivatkontrakten stängts trots att det funnits tillräckligt med säkerheter. Det faktum att det ställts marginalsäkerheter bör därför redan på den grunden vara tillräckligt för att undanta sådana derivattransaktioner från skuldnedskrivning.

Skyddet för avveckling i avvecklingssystem

Skyddsregler för avvecklingssystem återfinns i 14 kap. resolutionslagen om rådrum m.m. och i bestämmelserna om skydd för motparter i 24 kap. resolutionslagen. Sistnämnda regler tar främst sikte på förhållandena i samband med partiell överföring. Som inledningsvis anförts är det av största vikt för värdepappersmarknadernas funktion att systemen för avveckling i avvecklingssystem och systemet med centrala motparter skyddas i den kommande resolutionslagstiftningen.

Ur föreningens synpunkt är skyddet för avvecklingssystem och centrala motparter av största vikt. Dessa system och centrala motparter intar centrala roller i det finansiella systemet och utgör grundbultar i infrastrukturen på värdepappersmarknaden. Avvecklingssystem och centrala motparter har dessutom särskilt stor betydelse i tider av finansiell oro eller instabilitet. Denna centrala roll har uppmärksammats av lagstiftare och tillsynsmyndigheter genom särskild lagstiftning för och specifik tillsyn av dessa system och centrala motparter. Lagstiftningen om avvecklingssystem och centrala motparter syftar till att säkerställa att dessa system och centrala motparter är mycket stabila och säkra. På EU-nivå fick vi redan i slutet av 1990-talet särskilda skyddsregler för avvecklingssystem i direktivet (98/26/EG) om slutgiltig avveckling i system för överföringar av betalningar och värdepapper, vanligen benämnt Finalitydirektivet. Detta direktiv kompletterats av direktivet (2002/47/EG) om finansiella säkerheter. Relativt nyligen har dessa regler för avvecklingssystem kompletterats av en förordning för de organisationer som administrerar avvecklingssystem, nämligen förordningen (EU) nr 909/2014 om förbättrad värdepappersavveckling i Europeiska unionen och om värdepapperscentraler (CSDR). För centrala motparter har en likartad reglering som den för värdepapperscentraler införts, nämligen i förordningen (EU) nr 648/2012 om OTC-derivat, centrala motparter och transaktionsregister (EMIR).

Det är relativt vanligt att den direkta deltagarkretsen i avvecklingssystem och hos centrala motparter är begränsad till relativt stora aktörer på värdepappersmarknaderna. Dessa, direkta clearingmedlemmar, agerar i avvecklingssystemet eller i den centrala motparten för sina kunder som exempelvis kan vara banker och värdepappersbolag och för sina indirekta kunder (d.v.s. kunder till de direkta clearingmedlemmarnas kunder). Det bör noteras att det definitivt inte bara är mindre aktörer som inte är direkta clearingmedlemmar. Även mycket stora banker har på vissa marknader valt att vara en direkt eller indirekt kund till en clearingmedlem. Dessa direkta och indirekta kunder till en clearingmedlem kallas nedan gemensamt *indirekta clearingmedlemmar*. Hos avvecklingssystem avser därför ofta avslut som läggs in i systemet leveranser av finansiella instrument och betalningsförpliktelser som ska fullgöras i flera led (clearingmedlem, indirekt clearingmedlem). Även säkerheter ställs ofta på så sätt att den indirekta clearingmedlemmen ställer säkerhet till clearingmedlemmen som i sin tur ställer säkerhet (inte nödvändigtvis samma säkerhet) till avvecklingssystemet. Vad som nu sagt gäller i huvudsak även clearing genom centrala motparter. Denna hantering av förpliktelser och säkerheter i flera led har fått stöd av EU-lagstiftaren vilket framgår av reglerna om separation och segregering i artikel 39 i EMIR och artikel 38 i CSDR. Enligt föreningens mening är det av största vikt att skyddet för system även omfattar

indirekta clearingmedlemmar i samtliga led. På så sätt kan spridningsriskerna begränsas och risken för störningar i det finansiella systemets minimeras.

I 14 kap. 5 § resolutionslagen skyddas överföringsuppdrag i avvecklingssystem liksom betalnings- eller leveransförpliktelser som ska fullgöras mot centrala motparter (och centralbanker). Som föreningen ovan anfört bör skyddet uttryckligen även omfatta förhållandena mellan clearingmedlemmar och indirekta clearingmedlemmar.

Förbudet i 14 kap. 7 § resolutionslagen för en motpart att ta i anspråk säkerheter gäller inte säkerheter som har ställts ut i samband med deltagande i anmält avvecklingssystem eller säkerheter som innehas av centralbanker eller centrala motparter. Föreningen kan konstatera att 14 kap. 7 § skenbart synes gynna ett av de två sätten att ställa säkerheter eftersom paragrafen till sin ordalydelse inte omfattar sådan säkerhet som ställts genom säkerhetsöverlåtelse (title transfer). Detta kan te sig något märkligt eftersom EU i annan antagen lagstiftning (direktivet om finansiell säkerhet) och i föreslagen reglering (förordningen om Securities Financing Transactions) har mer eller mindre jämställt säkerhetsöverlåtelse och pant. Ordalydelsen av paragrafen är emellertid klar, det ska vara fråga om tillgångar som tillhör företaget. En uppdelning av formerna av säkerhetsställande som ur vissa synpunkter kan ses som naturlig. Föreningen tolkar därför regleringen motsatsvis så att resolutionsmyndigheten inte kan (åtminstone inte under 14 kap. 7 § resolutionslagen) förhindra en motpart till ett företag i resolution från att ianspråka säkerhet som denne fått med äganderätt (transfer of title). Härtill kan noteras att denna paragraf enligt föreningens uppfattning inte omfattar säkerheter som har ställts av tredjeman. Ett klagörande rörande ovanstående frågor i det fortsatta lagstiftningsarbetet ser föreningen som värdefullt.

Beträffande undantaget i 14 kap. 9 § resolutionslagen bör det tolkas brett och således omfatta säkerheter som även ställts av indirekta clearingmedlemmar för att en clearingmedlem ska täcka exponeringar i ett avvecklingssystem eller hos den centrala motparten. Föreningen tolkar lydelsen av sista stycket så att undantaget omfattar alla säkerheter som ställts till systemet eller den centrala motparten och således även inledande säkerhetsställande (initial margin) och generellt ställande av säkerhet genom pant till förmån för avvecklingssystemet eller den centrala motparten

Av 14 kap. 14 § resolutionslagen framgår vidare att en resolutionsmyndighets beslut att förbjuda en motpart till ett företag under resolution att vidta vissa åtgärder under en period för rådrum, bl.a. säga upp avtal, ställa in fullgörelse, netta och tillämpa slutavräkningsklausul (se 14 kap. 11 § resolutionslagen) inte får avse avtal som är hänförliga till deltagande i ett anmält avvecklingssystem eller avtal som företaget under resolution har ingått med centralbanker och centrala motparter.

Begreppet avtal får anses innefatta de regler för verksamheten som avvecklingssystem och centrala motparter bedriver. Dessa regler ansluter sig clearingmedlemmar m.fl. till genom att godkänna dessa vid avtal om deltagande eller medlemskap i avvecklingssystemet eller hos den centrala motparten.

Enligt utredningen bör möjligheten till rådrum inte tillämpas med automatik och inte heller avse "alla förpliktelser". Enligt utredningen bör resolutionsmyndigheten utreda de tänkbara effekterna av ett tillfälligt fullgörelseförbud innan den fattar ett sådant beslut och särskilt beakta effekterna för finansmarknadernas funktion. Utredningen anser också att tiden, max 48 timmar, inte bör förlängas. Såsom Bankföreningen anfört kan tiden de facto bli längre genom att beräkningen utgår från den svenska definitionen av bankdag. Det är enligt vår mening tveksamt med en längre tid än 48 timmar. Enligt föreningens bestämda uppfattning borde tiden vara densamma inom hela EU och det är av särskild vikt för svenska aktörer att tiden harmoniseras i Norden. Föreningen skulle uppskatta en avstämning av tidsfaktorn på såväl EU-nivå, som på nordisk nivå.

Enligt föreningens mening är det av stor vikt att rådrumsmöjligheten utnyttjas försiktigt och först efter en analys av effekterna även om tiden sannolikt inte medger någon djupare analys av vilka avtal och förpliktelser som bör omfattas. Det sistnämnda utgör ett tungt vägande skäl för att utnyttjandet av denna möjlighet till rådrum bör användas med stor försiktighet.

Enligt 24 kap. 7 § resolutionslagen gäller skyddet för avveckling i avvecklingssystem vid partiell överföring med stöd av reglerna för försäljnings-, broinstituts- och avskiljandeverktyget. Av betänkandet framgår att reglerna i 24 kap. 7 § är avsedda att skydda verkställigheten av överföringsuppdrag, nettning, användningen av medel, värdepapper och kreditfaciliteter i sådana system samt säkerheter. Föreningen kan konstatera att centrala motparter utgör avvecklingssystem enligt Finalitydirektivets regler. Bestämmelsen är relativt klar men föreningen anser att det bör förtydligas att skyddet även avser underliggande transaktioner av indirekta clearingmedlemmar med anknytning till avvecklingssystem.

Skyddsreglerna för avvecklingssystem gäller således vid partiell avveckling och vid rådrum. Däremot finns inga direkta skyddsregler för avvecklingssystem avseende reglerna i 12 kap. 4 § resolutionslagen som säger att en motpart till ett företag under resolution inte får på grund av beslutet om t.ex. resolution utöva vissa rättshandlingar, t.ex. säga upp avtal, tillämpa slutavräkningsklausul eller ta i anspråk säkerheter. I praktiken verkar bestämmelsen innebära att ett resolutionsbeslut inte ska anses som en s.k. utlösande händelse och motparten är förhindrad att exempelvis begära close-out netting på grund av resolutionsbeslutet. Förutsättningen för bestämmelsen är emellertid att företaget i resolution fortsätter fullgöra väsentliga avtalsförpliktelser. Det innebär således att avtalet kan sägas upp om t.ex. en motpart i resolution inte uppfyller det dagliga säkerhetskravet i en derivataffär.

Inskränkningar i vissa avtalsrättigheter

Enligt betänkandet får ett beslut om en krisavvärjande åtgärd, resolution eller en resolutionsåtgärd beträffande ett företag inte ge en motpart till det företaget rätt att göra ändringar i det avtalsförhållande som råder mellan parterna. Ett sådant beslut eller åtgärd får inte heller utgöra s.k. utlösande händelse. Att det är fråga om ingripande inskränkningar framgår av 12 kap. 4 § i resolutionslagen. Det är väl relativt klart att effekterna inträder vid resolution och resolutionsåtgärder. Däremot finns det

enligt föreningens mening anledning att i den föreslagna lagtexten tydliggöra vad som avses med beslut om krisavvärjande åtgärd. Att krisavvärjande åtgärder omfattas av reglerna i 12 kap. 4 § resolutionslagen framgår av 5 kap. 1 § resolutionslagen. Själva begreppet krisavvärjande åtgärd är definierat i 2 kap. 1 § 28 i nämnda lag och omfattar såväl mycket konkreta åtgärder som åtgärder som inte borde vara av den arten att de automatiskt medför inskränkningar i avtalsrättigheter. Detta synes också vara utredningens uppfattning. För att inte alla ingripanden som Finansinspektionen gör ska leda till inskränkningar i en motparts möjlighet att utöva avtalsrättigheter föreslår utredningen en ny bestämmelse i lagen om bank- och finansieringsrörelse respektive lagen om värdepappersmarknaden. Av dessa bestämmelser framgår att Finansinspektionen ska fatta ett särskilt beslut om att ett ingripande är en krisavvärjande åtgärd.

Föreningen delar utredningens uppfattning men anser att samma förtydligande bör göras även i den föreslagna lagen om resolution. Vidare anser föreningen att den föreslagna möjligheten till inskränkningar i vissa avtalsrättigheter är synnerligen ingripande och kan få negativa effekter både för aktuellt institut och för värdepappersmarknaden som helhet om den inte hanteras på rätt sätt, sannolikt mycket restriktivt.

Förutsättningen för de nu diskuterade avtalsinskränkningarna är att den part som omfattas av de krisförebyggande åtgärderna faktiskt fullgör de väsentligaste förpliktelserna enligt avtal, t.ex. betalnings- och leveransförpliktelser och tillhandahåller säkerheter. Föreningen anser att bestämmelsen bör tolkas på så sätt att mindre, oväsentliga brott mot en detalj i ett avtal inte påverkar inskränkningarna. I detta sammanhang anger utredningen att bestämmelserna om avtalsinskränkningar inte ska påverka en motparts rätt att vidta en sådan åtgärd (t.ex. säga upp ett avtal) om rätten att vidta åtgärden hänför sig till någon annan händelse än den krisförebyggande åtgärden, resolutionsåtgärden eller en inträffad händelse med direkt koppling till tillämpningen av en sådan åtgärd.

Återvinning

Enligt 25 kap. 3 § resolutionslagen ska bestämmelserna om återvinning i 4 kap. konkurslagen inte tillämpas på tillgångar och rättigheter eller förpliktelser som genom en resolutionsåtgärd överförs från ett företag under resolution eller ett broinstitut till någon annan. Föreningen uppfattar regleringen som en särreglering för det fall ett företag eller ett broinstitut skulle komma att försättas i konkurs och att reglerna om återvinning generellt inte är tillämpliga under resolution. Förslaget om särreglering synes följa av resolutionsdirektivet och någon närmare förklaring till undantaget har föreningen inte kunnat finna i nämnda direktiv. Allmänt sett aktualiserar paragrafen frågan om hanteringen av rättshandlingar som gynnar vissa borgenärer på andras bekostnad och vidtas strax innan ett beslut om resolution. Såsom föreningen tolkar förslagen i betänkandet så saknar resolutionsmyndigheten möjlighet att vidta åtgärder mot illojala transaktioner före ett beslut om resolution och sådana transaktioner skulle

därför bara kunna ifrågasättas för det fall resolutionen övergår i konkurs. Föreningen anser att denna komplexa fråga bör utvecklas närmare i det kommande lagstiftningsarbetet.

Övrigt

Begreppet tredje land har stor betydelse och bör enligt föreningens mening definieras i resolutionslagen. Föreningen utgår från att med tredje land avses ett land utanför EES.

Hänvisningen i punkt 2 i övergångsbestämmelserna till resolutionslagen bör nog vara till 5 kap. 2 § i nämnda lag.

SVENSKA FONDHANDLAREFÖRENINGEN

Lars Arfell

Direktör